

ป ระ ะ พ ฤ ตี พ ร ห ม จ ร ร ย์

บุคคลย่อมเข้าถึงความเป็นกษัตริย์

ด้วยพรหมจรรย์ชั้นต่ำ

ย่อมเข้าถึงความเป็นเทพด้วยพรหมจรรย์ชั้นกลาง

ย่อมหมดจดจากอาสวกิเลส ด้วยพรหมจรรย์ชั้นสูง

ประเพณีพรหมจรรย์

๓๖

การดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้แสนสั้น ชีวิตหลังความตายนั้นยาวไกล เรามีชีวิตอยู่ไม่ถึง ๑๐๐ ปี ต่างต้องหลับตาลาโลกไป การเสวยสุขในสุดิศวรรค์ หรือเสวยผลกรรมในอบายภูมิ เป็นช่วงเวลาที่ยาวนานมาก ความตายเป็นเรื่องที่น่ากลัวของผู้ที่ยังไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจ ไม่ได้สั่งสมบุญไว้ แต่เป็นเรื่องปกติธรรมดาของผู้ไม่ประมาทที่ได้สั่งสมบุญไว้ดีแล้ว เป็นเพียงการเปลี่ยนภพภูมิ เปลี่ยนที่อยู่ใหม่เท่านั้นเอง นอกจากนี้ ผู้ที่ไม่ประมาทยังจะต้องปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง จะได้เกิดความมั่นใจยิ่งขึ้น ในการเดินทางไปสู่ลัมปรายภพ เพราะพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันประเสริฐที่ปลอดภัยที่สุด ที่จะนำไปสู่สุดิอย่างแน่นอน

มีวาระพระบาลีใน มมเทวัมปสูตร ว่า

**“บุคคลย่อมเข้าถึงความเป็นกษัตริย์ ด้วยพรหมจรรย์
ชั้นต่ำ ย่อมเข้าถึงความเป็นเทพด้วยพรหมจรรย์ชั้นกลาง
ย่อมหมดจดจากอาสวกิเลส ด้วยพรหมจรรย์ชั้นสูง”**

การสร้างบารมีด้วยการประพฤติพรหมจรรย์ เป็นหนทางที่นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายประพฤติปฏิบัติสืบต่อกันมายาวนาน เพราะเป็นทางมาแห่งบารมีและความบริสุทธิ์ เป็นวิธีการที่จะชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์ที่สุดและเป็นหนทางลัดสู่

ประเพณีพรหมจรรย์

๓๓

อายตณนิพพาน ผู้ได้ประเพณีพรหมจรรย์ ถือได้ว่าประเพณีวัตรอันประเสริฐเช่นเดียวกับพระอริยเจ้าทั้งหลาย เป็นการบำเพ็ญตบะเพื่อป้องกันไม่ให้กิเลสพุ้งขึ้นมาอีก

การที่เราารู้สึกว่ามีความสุขความสบายนั้น อันที่จริงแล้วเรายังมีความสุขทุกข์ระคนอยู่ เช่น มีลูกมีครอบครัวคิดว่าน่าจะมีความสุข พอมีจริงๆ เข้า ก็มีแต่เรื่องกลุ้มใจให้ปวดหัวอยู่ทุกวัน ฤดูร้อนก็หงุดหงิด คิดว่าฤดูฝนจะสุขสบาย เมื่อถึงฤดูฝนน้ำท่วมอีกแล้ว เป็นทุกข์อีก หวังว่าฤดูหนาวจะสบาย สรุปคือ ไม่รู้ว่าสุขที่แท้จริงอยู่ที่ไหน เพราะจะฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาวก็ไม่ใช่สุขทั้งนั้น ผู้รู้เปรียบความสุขทางโลกว่า เหมือนพยับแดดในหน้าร้อน เวลาเรามองไปบนถนนไกลๆ จะเห็นพยับแดดระยิบระยับ ครั้นเข้าไปใกล้ๆ กลับมีแต่ความว่างเปล่า

สุขทางโลกที่เป็นสุขจริงๆ นั้นไม่มี ผู้รู้ทั้งหลายจึงได้ประเพณีพรหมจรรย์ เพื่อมุ่งหาสุขที่แท้จริง จนกระทั่งถึงเอกัณตบรมสุข โดยการตั้งใจรักษาศีล ๘ ศีล ๑๐ หรือศีล ๒๒๗ และหมั่นปฏิบัติตามหลัก ศีล สมาธิ ปัญญา อริศีล อริจิต อริปัญญา ดำเนินตามอริยมรรคมีองค์ ๘ ออกประเพณีพรหมจรรย์ ไม่ว่าจะเป็นช่วงสั้นหรือช่วงยาว ก็ต้องหาโอกาสเอง บางท่านตัดเครื่องกังวลใจได้ ก็ประเพณีพรหมจรรย์ไปตลอดชีวิต มีความตั้งใจประเพณีธรรมกันจริงๆ อาณิสสย่อมเกิดขึ้นมากมาย

ประเพณีพรหมจรรย์

๓๘

ดังเช่นในสมัยหนึ่ง *พระมหาโมคคัลลานะเที่ยวจาริกไปในเทวโลก ท่านได้ไปสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เห็นเทพบุตรองค์หนึ่งมีรัศมีกายสว่างไสวเป็นพิเศษ จึงถามว่า “การที่ท่านเทพบุตรแวดล้อมไปด้วยเทพอัปสร มีวิมานที่สว่างไสวเป็นที่ระงับความกระวนกระวายและความโศก บันเทิงอยู่ ดุจท้าวสุนิมมิตเทวราชที่ไม่มีใครเสมอเหมือน หมู่ทวยเทพชั้นไตรทศทั้งหมดชุมนุมกันแล้วไหว้ท่าน ดุจเทพเจ้าที่มนุษย์ทั้งหลายกราบไหว้ และเทพอัปสรเหล่านี้ต่างพ้อนรำขับร้องทำความบันเทิงใจอยู่รอบๆ ท่าน ท่านเป็นผู้บรรลुเทวฤทธิ์ มีอานุภาพมาก ครั้งเกิดเป็นมนุษย์ ท่านได้ทำบุญอะไรไว้ เพราะบุญกรรมอะไร ท่านจึงเป็นผู้มีอานุภาพรุ่งเรืองเช่นนี้”

เทพบุตรได้เล่าบุพกรรมของตนให้พระเถระฟังว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ นับถอยหลังจากนี้ไป ๓๐,๐๐๐ กัป เมื่อก่อนข้าพเจ้าเป็นสาวกของพระสุเมธพุทธเจ้า ข้าพเจ้าเคยบวชประเพณีพรหมจรรย์อยู่ ๗ พรรษา พยายามรักษาศีลให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ และเจริญสมาธิทำความเพียรไม่เคยขาด แต่ยังเป็นเพียงสมมติสังขัม เมื่อครบ ๗ พรรษาแล้ว ก็เลิกละในตั

ประพฤติพรหมจรรย์

๓๕

พุ่งขึ้น ทำให้จิตใจหวั่นไหว ไม่นินดีที่จะประพฤติพรหมจรรย์ต่อไป และเนื่องจากขาดกัลยาณมิตร จึงได้ลาสิกขาไป

เมื่อพระบรมศาสดาสั่งจัดระดับชั้นธปรินิพพานแล้ว ข้าพเจ้าได้ให้วรรตณเจดีย์ที่คลุมด้วยชายทอง ทำจิตให้เลื่อมใสในพระเจดีย์ ข้าพเจ้ามิได้ให้ทาน เพราะไม่มีวัตถุทานที่จะให้ แต่ข้าพเจ้าได้ชักชวนคนอื่นๆ ว่า ‘ท่านทั้งหลายจงบูชาพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้าเถิด เพราะการได้บูชาพระพุทธเจ้าจะเป็นเหตุให้ได้ไปสวรรค์’ ข้าพเจ้าชักชวนคนทำความดีอยู่อย่างนี้ จนตลอดชีวิต ด้วยกุศลผลบุญนั้น จึงได้สวดยสุขอันเป็นทิพย์ และบันเทิงอยู่ในท่ามกลางหมู่เทพชั้นไตรทศ

ด้วยอานิสงส์ที่ข้าพเจ้าตั้งใจประพฤติพรหมจรรย์แม้เป็นช่วงสั้นๆ เพียง ๓ ปี ทำให้ข้าพเจ้าเป็นเทพบุตรผู้มีศักดิ์ใหญ่ มีอานุภาพมาก เป็นผู้ที่เทวดาทั้งหลายมีท้าวสักกะเป็นต้น ลักการบูชา ดำรงอยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์จนหมดอายุขัย ครั้นจุติจากดาวดึงส์ก็ท่องเที่ยวไปๆ มาๆ อยู่ในระหว่างเทวโลกและมนุษยโลก แม้ในยุคสมัยพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน บุญนั้นก็ยังคงตามส่งผลให้ข้าพเจ้าได้บังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์อีก เหล่าทวยเทพทั้งหลายต่างรู้จักข้าพเจ้าว่า อเนกวรรณเทพบุตร คือเทพบุตรผู้มีวรรณะเกินกว่าจะบรรยาย”

ประพฤติพรหมจรรย์

๘๐

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า เพียงตัดสินใจออกบวชเพื่อ
ประพฤติพรหมจรรย์แค่นี้ก็ยังไม่พอ ยังเป็นเหตุให้ท่านได้ทิพยสมบัติ
มากมาย และได้ครอบครองยาวนานถึงเพียงนี้ การประพฤติ
พรหมจรรย์ คือ การประพฤติอันประเสริฐ ไม่ใช่ต้องออกบวช
เพียงอย่างเดียวเท่านั้น พรหมจรรย์มีอยู่หลายระดับด้วยกัน
แล้วแต่ใครจะสะดวกประพฤติพรหมจรรย์ในระดับไหน ตั้งแต่
พรหมจรรย์ขั้นต้นสำหรับผู้ครองเรือน ก็ให้พอใจเฉพาะคู่ครอง
ของตนเท่านั้น ไม่ให้นอกใจภรรยาหรือสามี มีศีล ๕ เป็นปกติ

พรหมจรรย์ชั้นกลางสำหรับผู้ครองเรือน คือ นอกจาก
รักษาศีล ๕ ก็ให้รักษาศีล ๘ เป็นคราวๆ ไป เช่นในวันพระขึ้น ๓
ค่ำ ๘ ค่ำ หรือ ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ และฝึกให้มีพรหมวิหารธรรม คือ
รักษาใจให้เป็นผู้ประกอบด้วยความเมตตา กรุณา มุติตาและ
อุเบกขา ละโลกไปแล้วก็จะเป็นเหตุให้ได้ไปบังเกิดในสุคติภูมิ

พรหมจรรย์ชั้นสูง ท่านกำหนดไว้เพื่อผู้ไม่ปรารถนาจะ
ครองเรือน ถ้าเป็นฆราวาสให้รักษาศีลอย่างน้อยศีล ๘ ตลอดชีวิต
หรือถ้าเป็นชายก็ออกบวชเป็นพระภิกษุ และตั้งใจปฏิบัติธรรม
ทำพระนิพพานให้แจ้ง พรหมจรรย์ทุกชั้นจะตั้งมั่นอยู่ได้ต้อง
อาศัยการฝึกสมาธิเป็นหลัก เพราะจะทำให้ใจของเรามั่นคง
ไม่หวั่นไหวไปกับกระแสกิเลสที่ผ่านเข้ามาในใจ และหมั่นฝึกฝน
ตนเองให้บารมีทุกอย่างเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เมื่อไรที่รู้สึกว่ากำลัง

ประพฤติพรหมจรรย์

๘๑

ใจตก ให้นึกถึงมโนปณิธานที่ตั้งไว้ แล้วมุ่งทำความปรารถนา
ของตนให้สำเร็จ

ในเรื่องการออกบวชเพื่อประพฤติพรหมจรรย์นั้น หลวงพ่อ
อยากเชิญชวนเยาวชนอายุระหว่าง ๑๒-๒๐ ปี มาบรรพชา
เป็นสามเณรสักช่วงหนึ่ง เพราะวัยนี้การะยังน้อย หรือควหา
เวลาที่เหมาะสมบวชเป็นพระเมื่ออายุ ๒๐-๒๕ ปี หรือหลังจาก
ที่จบการศึกษาแล้ว เพราะถ้าจะรอให้บวชเมื่อแก่ ลังขารจะไม่
อำนวย จะนั่งทำภาวนาก็ไม่สะดวก ทำกิจกรรมก็ลำบาก ควร
จะบวชเมื่อยังหนุ่มนี้แหละ ระยะเวลาที่บวชอย่าให้น้อยกว่า ๑
เดือน จะได้มีเวลาศึกษาพระธรรมวินัยพอสมควร ส่วนท่านใด
ตัดสินใจจะมาบวชตลอดชีวิตก็ยิ่งดี

อานิสงส์การออกบวชเพื่อประพฤติพรหมจรรย์ จะ
ทำให้เราปลอดโปร่งใจ ไม่ต้องกังวลในเรื่องการทำมาหากิน
ทำให้ชีวิตเป็นอิสระเหมือนนกในอากาศ มีเวลาในการสร้าง
บารมีได้เต็มที่ หลวงพ่ออยากจะให้มาเอาบุญใหญ่ในการบำเพ็ญ
เนกขัมมบารมีประพฤติพรหมจรรย์ระยะสั้น หรือบวชตลอด
ชีวิตก็ยิ่งดี บุญใหญ่นี้จะได้ดึงดูดเราไปทุกภพทุกชาติ トラบ
กระทั่งเข้าสู่นิพพานกันทุกคน

